LANGS VLAAMSE WEGEN

Langs Vlaamse wegen

komt men duistere verhalen tegen

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Stefan
Laenen

INHOUD

Voorwoord 7

Voormoord 9

Hoofdstuk 1
Bizarre baldadigheden 13

Hoofdstuk 2
Fatale films 34

Hoofdstuk 3
Bloederige boeken 60

Hoofdstuk 4
Tragisch theater 80

Hoofdstuk 5
Sinistere seriemoordenaars 107

Hoofdstuk 6
Onguur onderwijs 132

Hoofdstuk 7
Wilde Westen 159

Want als je maar in wonderen gelooft,
dan kun je heel ver reizen in je eigen hoofd
Samson & Gert

VOORWOORD

Ik was in november 2025, zonder beuzelen, een van de eerste kopers van *De kille Kempen*, de bestseller van Stefan Laenen. Ik kocht het boek op het boekenbeursje van Herentals, waar ik per fiets naartoe was gereden. *'Voor Louis, toch al even een Kempische kerel'*, schreef Stefan enigszins vleiend als opdracht op het voorblad nadat hij mijn centen had opgeborgen in een sigarendoos.

Ik ben namelijk afkomstig van de kanten van Mechelen, van hetzelfde dorp als De Vampier van Muizen. Ik ben een inwijkeling in de Kempen, een aangespoelde zoals ze aan de kust zeggen over al wie de g en de h wél *tegoei* kan uitspreken. We leerden elkaar kennen toen Stefan mij interviewde voor een portret in de *Gazet van Antwerpen*, en we bleven in contact. Inmiddels zijn we vrienden.

Ik zag hem met *De kille Kempen* live aan het werk op de planken, al vier keer ondertussen. Stefan is een meesterverteller die dossierkennis, humor en *schwung* op onnavolgbare wijze combineert. In het boek dat u nu in handen heeft, over buitenissige moorden in het hele land, etaleert hij zijn vertelkunst met verve op papier. Hij weet zijn zaken zodanig uit te kiezen en zo in te leiden, dat de lezer zich weerloos aan het verhaal overlevert.

Tot mijn grote vreugde haalt Stefan het proces Jespers-De Cramer uit de vergetelheid. 'Het proces van de eeuw' was een journalistieke mijlpaal, want het was de eerste keer dat het toenmalige BRT-journaal zich verwaardigde om nieuws te brengen over een assisenzaak. Niet met volle goesting weliswaar, maar een onderzoeksrechter die zelf voor de rechtbank moest verschijnen, daar kon tante BRT niet naast kijken. De tijden zijn veranderd.

Stefan doorspekt zijn relaas met grapjes en woordspelingen, een kunst waar al veel auteurs hun tanden op stukbeten. De mix die hij serveert, houdt moeiteloos stand, omdat hij weet te timen en

te doseren. Wat in de verste verte niet betekent dat hij luchtig doet over de gruwel die hij beschrijft. Au contraire. Al kan hij soms zijn verbazing over de domheid der daders niet verbergen. Stefan probeert te behappen wat niet te verteren valt.
En route!

Louis van Dievel

VOORMOORD

‘Kunt gij lassen?’

‘Buurman, wat vraag je nu?’

Mijn nieuwe overbuur en ik zaten nog bij beleefd knikken bij het buitenzetten van de vuilnisbakken. Op een willekeurige winteravond staat hij voor mijn deur. Of ik kan lassen? Hij vraagt het aan de meest onhandige bewoner van de Doornstraat. Ik verwond me soms al bij het openen van een potje yoghurt. ‘*Nieje, jom, sorry’,* verontschuldig ik mij in het Algemeen Kempens. ‘Ik heb twee linkerpoten.’

Hij sakkert. Zijn brommertje moet worden gerepareerd, want het is zijn bedrijfsvoertuig. Hij bust voor de kost huis-aan-huisreclame. Volgens de wetten der smalltalk vraagt hij wat ik dan doe van werk.

‘Ik schrijf.’

‘Boeken?’

‘Onder andere.’

‘Waarover?’

‘Mijn recentste boek heet *De kille Kempen*. Het gaat over moorden.’

‘Ons moe is ook vermoord!’

Stilte.

‘Hoe heet jouw moeder?’

‘Maria Buyens.’

‘Komt gij eens binnen…’

Zo begint dit boek. Met een kapot brommertje. Soms kloppen verhalen aan.

Het noodlottige wedervaren van Maria Buyens staat in *De kille Kempen*. De Kempense vrouw is het tweede slachtoffer van Jos Schorrewegen. Halfweg jaren negentig hakt deze Herentalse sadist de alleenstaande moeder met een hamer en beitel in bad in stukken. Haar lichaamsdelen dropt hij langs de E34. Mijn buurman was zeventien en zon op wraak. Zijn plan was in de bak belanden en daar de moordenaar van zijn moeder op zijn bakkes slaan. Deel een lukt. Na een reeks vergrijpen vliegt hij naar ’t gevang van

Turnhout. Deel twee mislukt, want Schorrewegen verblijft op de psychiatrische vleugel. Buiten het bereik van wraaklustige handen.

De wereld is klein. De Kempen kleiner. Hoe groot is de kans dat Maria's zoon mijn nieuwe buurman wordt? Op zijn foute jongenspad ontmoet hij onder anderen Frankie Versmissen, alias de Schrik van Turnhout. In de zomer van 2007 steekt de twintigjarige Carolien Van Looy in café Ministerie in Turnhout Priscilla Nuyts dood. De nieuwe vriendin van Frankie had zijn naam op haar buik laten tatoeëren. En dat stak de ex. Mijn buur vertelt honderduit. Zoals zovele passanten op Kempense wegen dat doen. De stille Kempen bestaan niet. Met alle verhalen die ik onderweg sprokkel, vul ik zo een vervolg op *De kille Kempen*. Wil ik wel opnieuw graven in de zandgrond? Om eerlijk te zijn niet. Ik gun de ruige regio rust.

Tot mij iets begint te dagen. Freddy Horion pleegde zijn waanzin vanuit Herentals. Ik spreek vaak over zijn Kempense connectie. Na een voordracht vertellen toeschouwers mij hun anekdotes. Zoals de Kempense kinesist bij wie Horion nog zeven behandelingen in 't krijt staat. Of de sympathieke Suzy uit Bouwel, van wie de passie voor true crime begon toen Horion tijdens zijn ontsnapping bij haar in 't Paardenhof een glas Geuze dronk. In true crime is deze gewetenloze gangster alom bekend. Althans, dat dacht ik. Tijdens lezingen merk ik vaker vraagtekens in de ogen van jonge toeschouwers. De vijfvoudige moord in Sint-Amandsberg? Blanco blik. Een van 's lands langst zittende gedetineerden? Geen belletje. De crimineel met de zonnebril? Nooit van gehoord.

Dus hier gaan we weer. De baan op. De steenweg, zoals we dat zo schoon zeggen in Vlaanderen. Onderweg bots ik opnieuw op opmerkelijke zaken uit hoofdzakelijk de tweede helft van de twintigste eeuw. De tand des tijds knaagt genadeloos aan ons geheugen. We vergeten vlug. Dossiers die in een niet zo ver verleden voorpagina's vulden, slopen uit onze memorie, samen met de videotheek, de telefooncel en de wegenkaart. We weten meer over affaires in *Familie* of afrekeningen in *Thuis* dan over moordzaken die ooit ons land in de greep hielden. Leren we iets uit het leed van gisteren? Toch wel. Hoe normen veranderen, hoe media werken of hoe onderzoeksmethodes evolueren. Zo schreef ik in *De kille Kempen*

over een broer en zus die als kleuters getuige waren van de moord op hun moeder. Hun reactie bevestigde wat ik al wel wist. Diep verdriet slijt ook een half leven later niet. Het beeld van hun mama dat ik overnam uit oude kranten is pertinent onjuist. Hun moeder was een lieve en warme vrouw. In de gazetten van weleer werd ze anders neergezet. Ik leerde dat victimblaming een valkuil blijft, en voor bepaalde advocaten een strategie.

Waar men gaat langs Vlaamse wegen komt men duistere vertelsels tegen. Alle verhalen op mijn pad werden aangereikt door betrokkenen of het toeval. True crime voelt steevast ongemakkelijk. In dit boek figureren geen personages, maar passeren mensen van vlees en bloed. Medemensen die graag leefden tot iemand onterecht hun leven afnam. Als medewerker in de uitvaartsector en als mens ben ik mij terdege bewust van de gigantische drama's achter elke door mij beschreven misdaad. De pijn van de slachtoffers en het leed van de nabestaanden wierpen een kille schaduw over de – voorlopig – heetste zomer van de eeuw.

Stefan Laenen
Herenthout
Zomer 2026

HOOFDSTUK 1

BIZARRE BALDADIGHEDEN

‘Blankenberge. Blankenberge. Ge had ons moeten zien.
Ik was daar de King en ons Nancy was The Queen.’

Vrij naar Hugo Matthysen

In mijn leven passeerden vele Nancy’s. De ene bleef langer dan de andere. Elke Nancy nam ik op sleeptouw naar Blankenberge. Een vakantie is geen verlof als ik niet in deze beruchte badstad ben beland. De plastic parel der Noordzee trekt me aan en stoot me af. Elke zomer spoel ik er aan als een verdwaalde kwal. Opgewekt als ik arriveer, opgelucht als ik vertrek. Nergens is volk zo volks als op de Blankenbergse dijk. Nergens is glorie zo vergaan als bij Blankenbergse buiken en billen. Sommige schrijvers trekken zich terug op hun zolderkamer of in een abdij. Ik schreef in een hotelkamer met zicht op een vierkante centimeter zee in de wonderschone stad waarvan ik wilde dat ik ze in mijn achtertuin had.

Met 12,74 misdrijven per honderd inwoners bezit Blankenberge ’s lands hoogste criminaliteitscijfer. Het dubbele van het Vlaamse gemiddelde. Een gedeeltelijke verklaring zit in het volstrekt unieke gegeven dat de bevolking er tijdens de zomermaanden vertienvoudigt. In het kielzog van veel volk volgt sowieso meer misdaad. Deze cijfers bewijzen tegelijk dat de Blankenbergse ordediensten accuraat optreden bij elke zeeslag.

‘Bizarre baldadigheden’ heet dit hoofdstuk. Hoewel ik moeite heb met het adjectief ‘bizar’. Voor nabestaanden zijn moorden misselijkmakend, afschuwelijk of verwoestend, maar nooit bizar. Dat besef ik. Een bokaal met de afgesneden hand van een pastoor en een valies met een door mieren afgeknaagd skelet zijn allesbehalve alledaags. En een moordenaar die wordt ontmaskerd dankzij zijn duiven is op zijn minst, wel ja… bizar. Het zwerven langs Vlaamse wegen en stegen start op camping Bonanza in Bloody Blankenberge.

Timmerman & travestiet

Zotte Pol & dikke Rik. Het klinkt als een olijk duo op de bonte avond van camping Bonanza. Ik ken de kampeerplek in Blankenberge, omdat ik er logeerde als ik kustreportages schreef. Gazet van Antwerpen *heeft niet het budget om een reporter een weekend op hotel te laten resideren, maar een weekje kamperen kon er wel af. Zolang we maar terugkeerden naar Linkeroever met viersterrenverhalen. Liefst onder een spectaculaire titel zoals* Vakantiemoord in vakantieoord. *Zoals de criminele tournee van een perverse travestiet met een strafblad zo lang als de expresweg richting kust.*

Alfred Borgez is het zat. Zijn twee huurders op camping Bonanza in de Polderlaan in Blankenberge herschiepen zijn nette caravan in een zwijnenstal. Ettelijke malen maande hij de heren aan om de puinhoop aan te pakken. Op 20 februari 1996 is de maat vol. Alfred trekt met zijn zestienjarige dochter Elfi naar de camping om de rommel te ruimen. Terwijl Alfred naar de winkel rijdt voor poetsproducten, doet het meisje een akelige ontdekking. In de slaapkamer van de caravan ligt onder een stapel tuinstoelen een man. Niet slapend. Niet bewusteloos. Dood.

Het lichaam is in een deken gewikkeld en vastgesjord met elektriciteitssnoeren. Het hoofd zit in een plastic zak. Het stoffelijk overschot wordt geïdentificeerd als dat van Leopold 'Winston' Wouters (52) uit Heist-op-den-Berg. Vlak voor zijn verdwijning vertelde de zakenman dat ene Erik hem vroeg om naar de camping te komen. Leopold had van deze struise kerel 100.000 frank te goed, en die zou hij eindelijk ontvangen op Bonanza. De huurders van de caravan zijn bijgevolg de hoofdverdachten, maar het duo is in geen velden of wegen te bespeuren. We spoelen dertien noodlottige dagen terug naar 7 februari. 'Zet de televisie luid genoeg, zodat niemand hem hoort als hij om hulp roept,' sommeert Rik Debrabandere zijn vriend Paul Eggermont. Ze trekken de deur van de stacaravan achter zich dicht. In het benepen slaapkamertje laten ze Leopold letterlijk en langzaam stikken.

Debrabandere en Eggermont leerden Leopold in 1994 kennen in een bar in Benidorm. Ze waren naar de Spaanse badstad gevlucht, omdat de politie Debrabandere in ons land op de hielen

zat wegens diefstal, oplichterij en afpersing. Leopold was in Spanje gestrand na een faillissement en verkoopt er textiel en sigaretten. Eind 1995 wordt de Spaanse bodem te heet onder de voeten van Debrabandere en Eggermont. Ze keren terug naar België en huren een caravan op Bonanza. Chronisch geldtekort doet hen denken aan de joviale Heistenaar die hen gul had getrakteerd in de bars van Benidorm. Het viel hen toen al op dat Leopold rondliep met veel cash. Leopold is intussen teruggekeerd naar België. Met een smoes lokken ze de zakenman van Heist naar Blankenberge. Leopold rijdt zijn dood tegemoet. Terwijl Debrabandere hem aan de praat houdt, slaat Eggermont in de caravan Leopold op het hoofd met een plank van een televisiekastje. De klap is het startsein van een acht uur durende marteling. Ze knevelen hun slachtoffer aan handen en voeten, en werpen hem in de koffer van zijn eigen Citroën XM. Het plan? Dat is er niet. Een roekeloze rit leidt naar een bos in Kalmthout. Daar willen ze hem vastbinden aan een boom, maar er passeren te veel wandelaars. Dan maar terug naar Bonanza. Ze wikkelen hun ondertussen half bewusteloze slachtoffer in een deken en knopen er twee verlengkabels rond. Vervolgens duwen ze twee zakdoeken in Leopolds mond, trekken een plastic zak en een kussensloop over zijn hoofd en bedekken hem onder een stapel stoelen. Met zijn auto bollen ze naar Spanje. Onderweg bellen ze Leopolds dochter Petra en stellen haar valselijk gerust over haar vader. Wie zijn de gewetenloze hoofdrolspelers in deze foute roadmovie?

Het lam en de leeuw. Paul Eggermont (46) speelt de rol van het willoze lam in de klauwen van de likkebaardende leeuw Rik Debrabandere (42). Paul Eggermont is het tiende kind in een Waregems arbeidersgezin van vijftien. Een stille jongen die van pony's houdt en schrijnwerkerij studeert. Op zijn veertiende gaat hij via een leercontract aan de slag als timmerman. De ietwat bedeesde jongeman trouwt op zijn negentiende. Door zijn dranklust en haar bedrog loopt het huwelijk na zes jaar op de klippen. Na zijn scheiding trekt Eggermont in bij zijn moeder Mariette. In de week werkt hij hard, in het weekend feest hij even hard. Als Eggermont zich laveloos drinkt, plast hij thuis in de gang of valt hij zat van de trap.

Zijn zussen en broers vinden dat hun broer hun bejaarde moedertje te veel stress bezorgt. Eggermont verhuist naar een flatje in de Wielewaalstraat in Kortrijk. De vriend van zijn onderbuur is er net vandoor en dus overhaalt de buurman Paul om bij hem in te trekken en de kosten te delen. Maar buurman en buurman delen nog veel meer. Eggermont vergoedt zijn buur voor drank en tabak met seks en stort zich gretig in de wellustige armen van de obese travestiet Erika.

Rik Debrabandere uit Kortrijk lijkt in de wieg gelegd voor problemen. Hij is amper drie als hij in de kleuterschool klasgenootjes aanvalt. Hij gooit hen tegen de grond en stampt erop los. Thuis kreeg hij nooit het goede voorbeeld. Zijn moeder stuurt haar jonge zoon op dievenpad omdat ze wel koekjes wil, maar geen geld heeft. 'De spanningen thuis maakten dat ik al jong werd geplaatst,' getuigt Debrabandere later. 'Ik vloog van de ene instelling naar de andere. Daar maakten ze me tot wat ik ben. Het was toen geen tijd als nu. Ik kon nergens naartoe om te zeggen dat ik werd misbruikt door een opvoeder of dat er weer een Broeder van Liefde aan me zat.' Kernwoorden in zijn zeshonderd pagina's dikke moraliteitsverslag zijn karaktergestoord, instellingen, mislukkingen, leugenaar, dief, kinderachtig, zagevent, egoïst, onbetrouwbaar, randdebiel, zelfbeklag, bemoeiziek, psychiatrie en gevangenis. Ooit huwde en pluimde hij twee weken een vijftien jaar oudere mindervalide vrouw. Een vaste, laat staan officiële job had Debrabandere vrijwel nooit. Hij verdient in het Antwerpse Schipperskwartier zijn kost als etalagehoer. Dikke Rik zet zichzelf in de vitrine als Madam Erika en vangt in die hoedanigheid tot 100.000 frank per dag. Wie zijn *cabardouche* binnenstapt, komt buiten met een lege zak. Voor Debrabandere is genoeg nooit genoeg. Gedreven door blinde geldzucht, verzamelt hij op zijn strafblad tot 144 strafdossiers en 25 veroordelingen voor opzettelijke slagen, diefstal, afpersing en oplichting. 'Ik weet dat ik een strafregister heb gelijk een accordeon, maar ben ik daarvoor een beest?' vraagt Debrabandere zich schijnbaar oprecht af bij de start van zijn assisenproces. Zover zijn we nog niet. Momenteel is Debrabandere samen met Eggermont na hun moord op Leopold op de vlucht richting het zuiden.

De marginale Bonnie & Clyde parkeren Leopolds wagen in Cambrils. Vanuit dit dorpje in de buurt van het Spaanse Salou bellen ze naar hun familie en naar de campinguitbater. Ze liegen dat ze in Italië zitten en vragen of er nieuws is aan het thuisfront. Ze vernemen dat in hun huurcaravan een lijk is gevonden. De twee schrijven in maart 1996 een brief naar de gerechtelijke politie en verklaren in hun epistel dat ze niets te maken hebben met de dode. Ze jokken dat ze op 3 februari al vertrokken richting Costa Dorada. Leopold kennen ze wel. Een vage kennis die hen vroeg of hij hun caravan mocht gebruiken om er Poolse relaties te laten overnachten. Liegen en bedriegen is hun tweede natuur. En dat is niet anders onder de Spaanse zon.

In Cambrils huren ze een flatje en raken bevriend met buurvrouw Maria Agudo Sanchez (50). Deze señorita bezit een goed draaiende bar en verhuurt een appartement, maar de vereenzaamde vrouw kampt met kopzorgen. Haar zoon is opgepakt voor drugsgebruik en haar Duitse vriend heeft haar net verlaten. Debrabandere en Eggermont 'bekommeren' zich om hun nieuwe beste vriendin. Debrabandere kookt, Eggermont klust. Maria vertrouwt de vriendelijke venten blindelings en geeft ze een volmacht over de verhuur van haar appartement. Maar het huurgeld is niet genoeg. Ze willen alles.

'Weet je dat ik goed kan coifferen, Maria?' grijnst Debrabandere op zaterdag 27 april 1996. 'Dat komt perfect uit, want ik wilde net naar de kapper,' glimlacht Maria. Debrabandere zet zich achter haar om haar kapsel onder handen te nemen. Met een hoofdknik geeft hij het afgesproken teken. Eggermont grijpt Maria bij de armen, Debrabandere houdt haar in een wurggreep. Haar brute aanvallers trekken over Maria's hoofd een plastic vuilniszak. Ze slepen de vrouw naar de slaapkamer en werpen haar op bed met haar gezicht in de kussens. Debrabandere gaat op Maria zitten met zijn volle vette gewicht. Hij blijft zitten tot ze dood is. Haar stoffelijk overschot wikkelen ze in een slaapzak en dumpen ze 's nachts op een verlaten plek in de badplaats L'Hospitalet de l'Infant. In alle rust plunderen ze Maria's woning. Hun buit laden ze in haar Ford Fiesta, want de Citroën XM van Leopold hebben ze verpatst. Tijdens

het roven loopt Maria's hondje Debrabandere voor de voeten. Hij stopt het beestje in de wasmachine. Wanneer ze het huis verlaten, zet hij de machine aan. Het hondje verdrinkt tollend.

Drie weken later zoekt een Nederlandse toerist in een Spaanse berm naar zeldzame bloemen. In een bocht stoot hij op een voet die uit het zand steekt. In het provisorisch gegraven graf ligt Maria Agudo Sanchez. Haar moordenaars reden met haar Ford Fiesta naar Amsterdam. Twee doden hebben de *compagnons de route* op hun geweten, maar hun buit was mager. Twee auto's, twee televisietoestellen, enkele elektrische huishoudtoestellen en een schamel totaalbedrag van 48.000 frank. Debrabandere trekt weer zijn hoge hakken aan om te tippelen in de homobuurt aan het station Amsterdam Centraal. Op 30 juni 1996 biedt Wouter Broerze (74) zich aan als klant. De bejaarde fabrieksarbeider en kerkzanger dokt 1.000 gulden voor een triootje met Debrabandere en Eggermont. Met de trein spoort het trio naar de woning van Wouter in Baarn. De vriendelijke vrijgezel schenkt pintjes uit en stelt voor om te koken. Nadien bevredigt hij zowel Debrabandere als Eggermont. Na de seks houdt Eggermont de bejaarde man in bedwang. Debrabandere trekt hem een plastic zak over het hoofd en snoert aan. Ze pikken wat ze kunnen pikken en sporen met de door hun slachtoffer betaalde tickets terug naar Amsterdam. De politie kijkt naast alle – nochtans duidelijk aanwezige – sporen. Wouter ligt naakt onder een tapijt op een fauteuil, met zijn broek op de enkels. In zijn mond zit een schotelvod en over zijn hoofd een plastic zak. Op tafel staan twee glazen en twee mokken. De zus van Wouter vermoedt dat haar broers gouden horloge is verdwenen. Net als zijn gouden ketting, twee ringen, een asbak en 200 gulden. Toch luidt de conclusie van zowel de politie als van de arts dat Wouter ofwel zelfmoord pleegde, ofwel per ongeluk stikte. 'Autoerotische asfyxie,' staat in het autopsieverslag, oftewel een potje uit de hand gelopen wurgseks. 'Deed die grote prop in de mond u niet aan moord denken? Zo'n prop heeft toch niets te maken met wurgseks?' polst de voorzitter op het proces. 'Ach,' antwoordt de nuchtere Nederlandse rechercheur Cornelis Zeeman, 'er gebeuren gekkere dingen.'

Twee weken later bollen Eggermont en Debrabandere – nog steeds in Maria's Ford Fiesta – parking Galgenveld op in Teteringen. Daar betrapt de politie Eggermont op heterdaad tijdens een poging tot autodiefstal. Debrabandere ziet dat zijn vriend wordt gearresteerd en vlucht. Op het politiekantoor blijkt dat Eggermont internationaal geseind staat op basis van mogelijke betrokkenheid bij moorden in België en Spanje. Spontaan vertelt de autodief tijdens zijn verhoor over Wouter Broerze. Een agent neemt de overlijdensakte erbij en vermoedt dat Wouter misschien toch geen slachtoffer is van wurgseks. Eggermont wordt uitgeleverd aan ons land en bekent de moord in Blankenberge. In één adem geeft hij ook de moorden in Spanje en Nederland toe én verklapt waar ze zijn kompaan kunnen vinden. Twee maanden later plukt de politie Debrabandere vanachter een raam op de Amsterdamse Walletjes. Eer het moordonderzoek in drie verschillende landen rond is, zijn we vijf jaar verder.

'Als ik naar het assisenhof moet, ga ik in vrouwenkleren,' kondigt Debrabandere aan vanuit zijn cel. In de gevangenis wordt de travestiet verafschuwd en verstoten. Niet zozeer wegens zijn daden, maar om zijn lastige karakter. 'Hij bemoeit zich met alles en iedereen, roddelt en treitert dat het geen naam heeft,' getuigen cipiers. Een bewaker in de Brugse gevangenis raakt Debrabanderes manipulatieve gedrag zo beu dat hij op zijn celdeur een waarschuwing plakt. Betreden op eigen risico. Debrabandere dient klacht in, wat leidt tot een tuchtonderzoek tegen de cipier. De flamboyante beschuldigde verschijnt in 2001 voor het Brugse assisenhof in een knalrode vest, maar als man. 'Ik zie eruit als man, maar ik voel me vrouw. Liever zou ik hier anders gekleed staan, met mijn rok en mijn netkousen. Maar het mocht niet.' De toon is gezet. Het assisenproces draait negen dagen rond een dikke diva.

Ook zijn ondervragers botsten op een difficiele Debrabandere. 'Hij pestte ons het bloed vanonder de nagels. Hij wilde geen woord zeggen als hij niet een groot pak friet met drie worsten en een vleesbrochette kreeg. Als alles op was, begon hij ons opnieuw uit te lachen,' illustreert commissaris Danny Verté. 'De gerechtelijke politie misdoet zeker niets?' riposteert Debrabandere. 'Ik werd

tijdens de verhoren geslagen. Ik ben nooit correct verhoord en werd onheus behandeld. Ze scholden mij uit voor leugenaar. Ik stond met de handen op de rug geboeid en werd met een natte handdoek in het gezicht geslagen. Daarvan heb ik doktersattesten.' De commissaris is niet onder de indruk van de aantijgingen. 'Moeilijke mensen horen bij ons vak, maar slaan is onze stijl niet.' Debrabanderes klachten leidden tot een tuchtonderzoek. Er bleek niets aan de hand.

Voor het assisenproces zijn bijna honderd getuigen opgeroepen, waaronder Spaanse en Nederlandse rechercheurs. Van de nabestaanden is enkel de familie Wouters vertegenwoordigd. 'Mijn vader was een schat van een papa,' getuigt zijn dochter. 'Mijn moeder was zo geschokt door hetgeen is gebeurd dat ze kanker kreeg.' De wetsdokter illustreert dat Leopold nog drie lange minuten leefde nadat hij in de caravan werd achtergelaten met zijn hoofd in een plastic zak. Zijn doodstrijd was verschrikkelijk.

De rolverdeling staat ter discussie. Is Debrabandere de sluwe manipulator en Eggermont een slaafse meeloper? 'Het was Eggermonts eigen keuze om met Rik samen te wonen,' benadrukt de openbaar aanklager. 'Als hij eerlijk is, moet hij toegeven dat hij zich goed voelde bij Rik. Als een parasiet profiteerde hij van de poen die Debrabandere verdiende met prostitutie en afpersing. In het huis van Rik was er bier en seks à volonté, en er moest niet worden gewerkt. Meer moest Polleke niet hebben. Het beetje schrik op dagen dat Rik zijn kuren had, nam hij er graag bij.' 'Je schreef toch in een brief naar je familie dat je Rik als vriend nooit zou laten vallen? Omdat je van hem meer genegenheid en liefde kreeg dan "van jullie allemaal"?' vraagt de voorzitter. 'Ik schreef dit onder dwang. Rik dicteerde,' antwoordt Eggermont. Hoewel Debrabandere minderbegaafd is, komt hij naar voren als het brein, terwijl de slimmere Eggermont eerder de uitvoerder lijkt. Elk apart lijken ze weerloos, maar als Siamese seriemoordenaars zijn ze genadeloos. 'Debrabandere is in die mate psychopathisch dat hij zeker herbegint zodra hij de kans ertoe krijgt. Hij is de gevaarlijkste man die ik ooit hebt ontmoet,' garandeert psychiater Hans Hellebuyck.

Eggermont heeft met Walter Van Steenbrugge en Christine Mussche ervaren strafpleiters. 'Gedwongen door Debrabandere hielp hij de slachtoffers overmeesteren, maar hun dood wilde hij niet. Hij is geen mededader, enkel een medeplichtige,' pleit Van Steenbrugge. De jonge pro-Deopleiters van Debrabandere geven te kennen dat hun cliënt zijn straf zal dragen. 'Onze cliënt stelt duidelijk dat hij van geen internering wil weten. Als "instellingenkind" heeft hij genoeg van psychiatrische begeleiding. Hij verkiest een bestraffing, hoe zwaar die ook zal zijn.'

De vijf dames en zeven heren van de jury veroordelen de twee beschuldigden na drie uur vergaderen als één moordmachine met vier handen. Volgens het principe 'samen uit, samen thuis' krijgen ze dezelfde strafmaat. Levenslang. Nadat de voorzitter de veroordeelden aangeraden heeft hun straf met moed en gelatenheid te ondergaan, springt Debrabandere recht om een tirade af te steken. De voorzitter sluit de zitting. Het is welletjes geweest. De voorstelling is gedaan. Behalve voor Debrabandere. Voor hem stopt de show nooit. In de gevangenis tippelt hij in een jurk voor zijn celdeur. In 2010 kondigt hij zijn huwelijk aan met medegedetineerde Mike Vandamme (32) vanuit Leuven-Centraal. De bruidegom is veroordeeld tot acht jaar voor de verkrachting van studenten. 'Rik had verschillende lieven in de gevangenis, maar met Mike is het goed raak,' verklapt een gevangene. 'Rik is – bij gebrek aan échte dames – zowat de vrouw van het *prison*. In de toneelgroep van Leuven-Centraal speelt hij alle meidenrollen. Het verbaast me niks dat hij trouwt. Al is zijn lief een pak jonger.' De drievoudige moordenaar en de zedendelinquent trouwen in de gevangenisrefter. De bruid Erika verschijnt voor het geïmproviseerde altaar in een witte bruidsjapon, op hoge hakken en met blonde pruik. Een ambtenaar van de stad Leuven voltrekt het huwelijk. Na het officiële gedeelte met de ringen volgt een eredienst in de gevangeniskapel, want het koppel vond een priester bereid om hun trouw in te zegenen. Op het avondfeest zijn bevriende cipiers uitgenodigd. Hun huwelijksreis is een drie dagen lang ongestoord verblijf op cel. De tortelduifjes genieten tijdens hun honeymoon van hun met toile en kerstlichtjes versierde hemelbed. Het koppel

vraagt om altijd samen op cel te mogen, maar hun verzoek wordt geweigerd. Beiden 'wonen' in aanpalende cellen en kunnen tot acht uur 's avonds bij elkaar op bezoek. Debrabandere komt aandraven met een bizar doktersattest waaruit moet blijken dat hij 's nachts het best niet alleen slaapt, maar de directie verleent geen toestemming tot samenhokken. Al heeft het echtpaar recht op een wekelijks ongestoord bezoek van twee uur. Op een maandagochtend in december 2016 ligt de meest excentrieke gevangene van ons land dood in zijn cel. Rik Debrabandere bezweek aan een hartaanval. Paul Eggermont trouwde ook binnen de gevangenismuren, maar met een vrouw van buiten. Het huwelijk strandt nadat hij de dochter van zijn echtgenote een naaktfoto gestuurd heeft. Eggermont zat zijn straf uit en kwam vrij.

Hand Gods

De bekendste inwoner van Vlezenbeek is een boom. De eeuwenoude zomerlinde op de Puttenberg verwerft nationale bekendheid, nadat hij statig stond te staan in de begingeneriek van Witse. *Onder het lover van de linde had ik ooit een interview met Hubert Damen, die gestalte gaf aan het titelpersonage. Scenarist Ward Hulselmans boetseerde de brommende inspecteur uit Halle naar het beeld van een succesvolle inspecteur van de Antwerpse gerechtelijke politie die hij kent uit zijn jaren als gerechtsjournalist voor* Gazet van Antwerpen. *Het mysterieuze en mystieke drama dat zich afspeelt in de schaduw van de* Witse*-boom overtreft alle fictie.*

Een witte BMW 324 TD staat tussen een motel en een papierfabriek op een snelwegparking langs de E19 in Drogenbos. Parkeren op een parking is niet bij wet verboden, maar deze onverlichte plek is een populaire trekpleister voor homoseksuele mannen op zoek naar seksueel verzet. Dergelijk geniepig geritsel valt onder openbare zedenschennis. Daarom wil de rijkswachtpatrouille op woensdagavond 26 januari 1994 de witte wagen controleren. Wanneer de hoeders van de wet naderen, scheurt de BMW ervandoor. Hun trage combi maakt geen schijn van kans tegen de snelle bolide. Op de plek waar de auto net stond, zien de rijkswachters

twee plassen bloed. Eentje in de buurt van waar het portier aan de bestuurderskant ongeveer was, de andere plas bij de autokoffer. Er ligt ook een kapotte bril. Op basis van de nummerplaat FNU-232 achterhaalt de meldkamer de identiteit van de eigenaar. De blitse BMW behoort toe aan Herman Meert (44), pastoor in Vlezenbeek en sinds enkele uren vermist.

Pastoor Herman droeg 's middags in Vlezenbeek een mis voor ziekenzorg op. 's Avonds heeft hij een avondmis in het gehucht Zuun en een vergadering van de kerkfabriek. Zijn meid ziet hem omstreeks kwart voor zes vertrekken in zijn witte BMW, een cadeautje van zijn ouders, die een garage uitbaten. De parochianen van Zuun en de parochieraad van Vlezenbeek wachten vruchteloos op mijnheer pastoor. Enkele parochiale medewerkers krijgen die avond telefoon van de politie. Of ze pastoor Herman hebben gezien? Nee, ze vroegen zich al af waar hij was. Gezien de locatie van zijn wagen polsen de onderzoekers naar de geaardheid van mijnheer pastoor. Nee, niemand hier gelooft dat Herman homo is. Onderzoek leidt later onder meer naar een privébar annex sauna op het Brusselse Barricadeplein. Nee, niemand hier gelooft dat Herman priester is.

'Herman wilde als kind al priester worden. Op zijn twaalfde speelde hij pastoortje bij ons thuis in de living,' getuigt zijn gebroken vader Oscar in de pers. Na zijn priesterwijding in 1978 werkt eerwaarde heer Meert in een kindertehuis in Vremde en geeft hij les aan Don Bosco in Hoboken. Hij is achtereenvolgens legeraalmoezenier en priester in Dilbeek tot hij in 1993 pastoor wordt in Vlezenbeek. De moderne pastoor is graag gezien in zijn parochie Onze-Lieve-Vrouw ten Hemel Opgenomen. Sinds zijn aanstelling zit de kerk zondags voller. Een godsgeschenk.

Drie dagen na de herderlijke verdwijning belt een bewoner van de Molenbeeksestraat in Laken de politie. Hij zag een opsporingsbericht en vermoedt dat de witte wagen waarvan sprake in zijn straat staat. Het blijkt effectief de BMW van mijnheer pastoor. In de kofferbak ligt zijn lijk. Herman is afgemaakt met vijf messteken, eentje recht in het hart. Zijn portefeuille en zijn gouden uurwerk zijn weg. Een telefoonnummer staat geschreven in de palm van zijn hand. Het nummer leidt naar een Duitse journalist met een alibi.

Twee cijfers zijn moeilijker leesbaar, dus wil de onderzoeksrechter het nummer bewaren. Vlak voor de begrafenis van de priester wordt zijn hand geamputeerd en in een bokaal op sterk water gezet. Tussen de ruim dertigduizend bewijsstukken onder het Brusselse justitiepaleis is dit kleinood een bizar relikwie.

Roofmoord? De portefeuille en het gouden uurwerk van het slachtoffer zijn weg. Een kerkelijke afrekening? Op kerkelijke medewerking moeten de speurders niet rekenen. Het bisdom houdt dossiers bij van haar priesters en het parket eist inzage in de map met hoofding *Herman Meert, geboren op 16 juni 1949 in Sint-Martens-Lennik*. In de kaft ontbreken pagina's, maar één bladzijde geeft opvallende informatie bloot. Vermoedelijk is het blad bij het uitzuiveren over het hoofd gezien. Er staat dat het bisdom priester Meert beschouwt als een risicopastoor. Zijn kerkelijke oversten zijn op de hoogte van zijn afkeer voor het celibaat en zijn voorliefde voor mannen, maar omschrijven deze perfect normale vorm van liefde in hun eigen onnatuurlijke klerikale taalgebruik als 'afwijkend gedrag'. Een medewerker van toenmalig kardinaal Danneels vraagt de speurders om in de media discreet te zijn over 'het afwijkende gedrag van pastoor Meert'. Als Hermans voorliefde voor jonge mannen toch lekt, is een kanunnik er als de katholieke kippen bij om met klem te ontkennen dat de Kerk informatie bedekte met de mantel der liefde. Ze zouden niet durven.

Parochianen biechten op dat mijnheer pastoor op het laatst bevreesd leek. In de weken voor zijn dood moesten alle bomen en struiken rond de pastorie *par force* verdwijnen. Hij liet een alarm installeren en zowel aan de voor- als achterdeur lampen met bewegingssensoren hangen. De goede herder nam regelmatig afgedwaalde schaapjes in huis. Hij gaf onderdak aan ex-gevangenen, drugsverslaafden en aan een Roemeense jongen die hij beschouwde als een vriend. De Brusselse speurders bezoeken de jongen in Roemenië. Ze trekken zelfs tot diep in de Afrikaanse jungle, waar Hermans voorganger werkt als missionaris. Alle sporen lopen dood.

's Werelds oudste truecrimeboek is onmiskenbaar de Bijbel. Het woord van God pakt al vlug uit met moord. Kaïn slaat in het

Oude Testament zijn broer Abel dood uit jaloezie. Geen perfecte moord, want God ziet alles. 'Waar is uw broer Abel?' vraagt de Heer als volleerd speurder. Kaïn probeert zich eruit te praten: 'Ben ik soms mijn broeders hoeder?' Duizenden jaren later vertellen we nog altijd dezelfde godlasterlijke verhalen over hebzucht, wraak en verraad. De Bijbel spreekt over zonde, true crime over misdaad. Maar de vragen zijn dezelfde. Wie is schuldig? Wat bezielt de zondaar om zijn eigen broeder te doden? In het geval van Kaïn en Abel kwam de waarheid aan het licht. God spreekt zijn vonnis uit, en Kaïn wordt veroordeeld tot een zwerversbestaan, gebukt onder de schuld op zijn schouders. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk, zeker in Vlezenbeek. Geen enkele sterveling heeft ooit de moord op priester Herman Meert opgebiecht. Amen.

Krak van mijn kot

'Verraden door zijn duifjes. Het klinkt bizar, maar ik zweer het.' Johan houdt voet bij stuk. In zijn paradijselijke tuin land ik vaak als huwelijksspreker. Op een zomerse zaterdag wachten we op het neerstrijken der tortelduifjes. We koeren over Johans gevleugelde passie voor de oer-Vlaamse sport der duivenmelkerij. 'Er is een moordenaar verraden door zijn duiven.' De details van de dodende duivenmelker herinnert hij zich niet. Hoewel ik vrees dat Johan ze ziet vliegen, is mijn nieuwsgierigheid uit zijn kot gelokt. En alle duifjes nog aan toe! Wat de federale gerechtelijke politie niet kreeg opgelost, speelde de Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond klaar. Dit is het beestige wedervaren van de man die veertien jaar lang niet bestond. Johan, ge zijt gij begot de krak van mijn kot!

De verhakkelde Mitsubishi van Josiane Minne (39) uit Omezée wordt op 19 december 1989 uit een ravijn getakeld. Op de weg van Surice naar Franchimont is de nachtverpleegster tegen een boom geknald en in de diepte gedonderd. Josiane zit dood achter het stuur. De agenten die arriveren bij het accident bemerken bizarre bloedsporen. De wetsdokter vermoedt dat de schedel van Josiane is bewerkt met een hamer. Zeker is dat de vrouw langer dood is dan sinds het tijdstip van haar crash. Niets wijst op een accident. Alles wijst op moord. 'Een knullige poging,' noemt een expert het

geënsceneerde ongeluk. Echtgenoot Marcel Pirson wordt ondervraagd, maar niet opgesloten. Thuis bleek het niet koek en ei. De toen 46-jarige landbouwer bedreigde zijn vrouw sinds hij haar verdacht van een buitenechtelijke relatie. Maar met haar overlijden had hij naar eigen zeggen niets te maken. Zijn vrouw was de avond van het ongeval thuis vertrokken. Er leek geen vuiltje aan de lucht. De verwondingen aan zijn armen? Hij had net die dag zware betonnen blokken liggen versjouwen. Op de koer van de echtelijke woning vinden speurders een linkerschoen van Josiane. Haar rechter droeg ze. De volgende dag willen de speurders aan Pirson vragen of zijn vrouw vaker vertrok met slechts één schoen aan. Maar de vogel was gaan vliegen. Na zijn ondervraging belde Pirson naar Valérie, de zus van Josiane. Hij vraagt zijn schoonzus of hun twee kinderen een tijdje mogen logeren bij tante. Hij draagt haar ook op om zijn parkieten te verzorgen, de katten eten te geven en de diepvriezer leeg te maken. Van zijn buren leent hij geld voor de begrafenis. Daarna laat Pirson zich door de buurvrouw naar het station brengen. Hij stapt op de trein zonder retourticket. Pirson laat geen spoor achter en slaagt erin veertien jaar uit de greep van het gerecht te blijven. ‘Er waren er die zeiden dat hij in Canada zat. Anderen beweerden dat hij zelfmoord pleegde,’ blikt procureur Vincent Cambier terug. De voortvluchtige duivenmelker sloeg zijn vleugels echter nooit ver uit. Tijdens zijn vlucht verbleef hij op hoogstens een uurtje rijden van zijn voormalige thuisbasis Omezée.

Pirson leeft in het verborgene. Hij werkt op een boerderij in Noord-Frankrijk en wordt gerant in een jeugdherberg nabij Aarlen. Beetje bij beetje schuift hij terug op naar zijn heimat. Hij is jaren cafébaas van De la Poste in het centrum van Solre-sur-Sambre. Zijn laatste vrije jaren werkt hij als verzorger bij een grote duivenliefhebber in Neufvilles, op amper vijftig kilometer van Omezée in vogelvlucht. Hoe vlieg je zo lang onder de radar? Vanaf 1 oktober 1990 moest iedere Belg een nieuwe identiteitskaart bezitten. Pirson vroeg zijn nieuwe pas nooit aan en bleef zijn oude kaart gebruiken. Daarop veranderde hij eigenhandig zijn naam van Pirson naar Obirson. Vanaf dan had hij geen officiële identiteit meer. Hij was nergens officieel ingeschreven, was nooit in orde met de

ziekenkas en had geen bankrekening. Werken deed hij in het zwart. ‘Eigenlijk leidde hij het leven van een marginaal. Hij reed met een bromfiets, omdat hij geen rijbewijs kon krijgen. Hij vermeed grote wegen. Als we hem vroegen waarom, zei hij dat hij dat te gevaarlijk vond. Nu beseffen we dat hij dat deed om geen politiecontrole tegen te komen. Die man moet zich constant achtervolgd hebben gevoeld. Als iemand vroeg waar hij vandaan kwam, zei hij: uit het Vreemdelingenlegioen. Op die manier moest hij niet te veel uitleg geven over zijn verleden,’ herinnert Christian Goullem zich, voorzitter van de Waals-Brabantse duivenfederatie.

Met zijn blauwwit geschelpte duiven scheert Pirson hoge toppen, maar zijn passie leidt tot zijn val. Pirson valt als getalenteerd duivenmelker voortdurend in de prijzen. In 2002 wordt hij uitgebreid gevierd voor zijn tweede plaats op de Nationale Asduif Halve Fond. Tijdens de huldiging weigert de vice-Belgische kampioen om op de foto te gaan. In het ledenblad prijken foto’s van alle laureaten. Enkel het vakje onder zijn naam blijft wit. Pirson vermijdt consequent alle publiciteit. ‘Het is de duif die de prestatie leverde, niet ik,’ is zijn vaste excuus. Naar een nationale huldiging van ’s lands beste duivenmelkers in Oostende stuurt hij als enige prijsvogel zijn kat. Onvermijdelijk duikt zijn naam jarenlang op tussen de duivenuitslagen in *Gazet van Antwerpen*. Marcel Pirson veranderde zijn naam in Marcel Pierson. Eén lettertje verschil bleek genoeg om vogelvrij te blijven.

In de zomer van 2003 werkt Pirson op een groot duivenhok in Neufvilles. In het plaatselijke lokaal van duivenclub Le Carré Bleu helpt hij met het inkorven en ringen van de wedstrijdduiven. Voor een belangrijke vlucht ringt hij twee van zijn drie ingeschreven duiven. Het derde ringetje steekt hij stiekem op zak. Lang voordat alle andere duiven binnenvallen, stapt Pirson met de ring naar de wedstrijdorganisatie. Hij beweert dat zijn duif is geland. Terwijl het beestje in werkelijkheid nooit uitvloog. ‘Naar mijn weten was dat de eerste keer dat hij zoiets deed,’ vertelt Patrick Marcy van de Koninklijke Belgische Duivenbond. ‘Ik snap het niet goed, want Marcel had behoorlijk snelle duiven in verschillende nationale wedstrijden. Zijn beesten zijn makkelijk 2.000 euro of meer waard.’

Financieel leggen zijn duiven hem geen windeieren. Ledenblad *Colombophiles Belges* wijdt een artikel aan de wedstrijdvervalsing. Het magazine beschikt over een zeldzame foto van Pirson. Het blad plaatst de foto bij het artikel. Een oude Waalse duivenmelker herkent zijn vroegere vriend en stapt naar de politie. Een dag later wordt Pirson geringd met handboeien in zijn huurwoning aan de Bas chemin in Neufvilles. In dit slaperige boerendorpje woont hij al vijf jaar samen met zijn nieuwe levensgezellin, maar de Afrikaanse Fernande weet niets van zijn verleden en valt uit de lucht. Niemand in Neufvilles vertelt iets slechts over Pirson. 'Marcel is een vriendelijke vent, altijd bereid om te helpen en heel gelovig. Elke zondagochtend gaat hij eerst naar de mis, en vervolgens naar het duivenlokaal. Het is te laat om hem op te sluiten voor iets wat veertien jaar geleden is gebeurd,' menen buren. Het gerecht denkt daar anders over. Feiten uit 1989 zijn niet verjaard in 2003. Tijdens zijn assisenproces in Namen blijft Marcel Pirson, alias Marcel Obirson, alias Marcel Pierson, volhouden dat hij niet heeft gemoord. Na zijn arrestatie verklaarde Pirson dat zijn vrouw was gestruikeld nadat hij haar had geduwd. Op het proces komt hij aanvliegen met een nieuwe versie. Josiane was buiten gevallen toen hij binnen was. Hij wilde haar nog naar het ziekenhuis brengen, maar ze overleed nog voor hij kon vertrekken. Hij vreesde dat de politie hem zou verdenken. Daarom simuleerde hij een auto-ongeval. In een paniekreactie is hij gevlucht om eens goed na te denken. Toen hij besefte dat zijn vlucht hem verdachter maakte, besloot hij voorgoed te verdwijnen.

Zijn kinderen Harold en Brigitte volgen het proces. De zoon vergeeft zijn vader. 'Ik heb die man wel een paar vragen te stellen,' vertelt Brigitte. 'Hij leefde veertien jaar alsof er niets aan de hand was. Hij heeft een nieuwe familie en vriendenkring. Al heb ik niets meer met hem te maken, toch wil ik weten waarom hij me zomaar achterliet. Ik snap zijn interesse in de duivensport niet. Toen we in Omezée woonden, landden er weleens duiven op de binnenkoer van de boerderij. Daar keek hij nooit naar om. Hij moet tijdens zijn vlucht bijzonder eenzaam geweest zijn.' Het gerecht gelooft niets van de uitleg van Pirson. Te meer omdat zijn verklaringen niet

overeenkomen met de vaststellingen uit 1989. Bloedspatten tonen aan dat Josiane Minne werd doodgeslagen in haar auto. Marcel Pirson vliegt voor tien jaar in het gevangeniskot.

Mierenman

'Spreek eens met Eric,' beveelt de Kempense onderzoeksrechter aan. Ze weet dat ik bizarre zaken sprokkel. Rechercheur Eric U. trok na 45 jaar de deur van de Turnhoutse Federale Gerechtelijke Politie dicht. Ik ken zijn naam en zijn faam. Eric is een koppige Kempenaar. Veel daders kunnen meespreken van zijn vastberadenheid. Ondanks zijn harde bolster heeft hij een zachte pit. 'Doe Eric mijn welgemeende groeten,' zegt de weduwnaar van juf Mieke. De moord op Mieke is een van de laatste dossiers waarin Eric zich vastbeet. Op een zonnig terras in Kasterlee is hij een spraakwaterval tot zijn woordenstroom stokt. 'Er passeerde een verdacht voertuig en ik registreerde de nummerplaat. Het is een reflex. Als je meer dan vier decennia hebt gezien wat ik zag, sta je anders in het leven. Mijn job bracht me op plekken waar ik anders niet was gekomen. Zoals in het dossier van de mierenman.'

Youness Bizrane lijdt een luxueus luizenleven in Marrakesh. Als jonge tiener liep de mooie Marokkaan met de zwarte lange lokken in de armen van een rijke Zwitser. In ruil voor affectie schenkt de oudere vastgoedmakelaar Youness de hemel op aarde. Met het verstrijken der jaren voelt Youness zich gevangen in zijn gouden kooi. Als hij halfweg in de twintig is, wrikt de jongen zich los uit de versmachtende armen van zijn sugardaddy. Hij droomt van Europa. Zijn vriend en sponsor gunt Youness zijn vrijheid. Hij laat hem vertrekken en belooft hem maandelijks 5.000 Zwitserse frank zakgeld te storten.

Youness belandt in 2008 van Marrakesh in Schaarbeek, zonder perspectief en zonder papieren. 'Moederziel alleen, ver weg van familie en vrienden. Het is helaas niet te verwonderen dat zijn verdwijning in november 2013 amper opvalt. In ons land lijkt niemand de jongeman te missen. In de drie maanden voor zijn verdwijning had Youness 79 keer contact met zijn familie. Vanaf november niets meer. Uiteraard vindt zijn familie het verontrustend dat ze geen

enkel teken van leven meer verneemt,' reconstrueert Eric. In april 2014 krijgt de Zwitserse sugardaddy plots berichtjes van Youness, die om meer geld vraagt. De vader van Youness krijgt gelijkaardige sms'jes: 'Papa, ik heb geen geld op de rekening. Dringend.' De vader en de suikerpapa voelen dat dit niet de stijl is van hun jongen. Er is een bang voorgevoel, maar de afstand tussen Marokko en België is groot.

Twee jaar verstrijken eer de onderzoeksrechter van Turnhout een opsporingsbericht laat verspreiden. *'De politie zoekt personen die meer kunnen vertellen over Youness Bizrane, een man van 33 jaar. Youness komt uit Marokko en verbleef sinds 2008 in ons land. In 2013 verbleef hij in de De Lochtstraat in Schaarbeek. Sinds november 2013 werd niets meer van hem vernomen. Youness is slank en ongeveer 1m70 lang. Hij heeft een licht gebruinde huid en lang donker krullend haar. Hebt u Youness Bizrane gezien, bel dan de politie. Als u Youness kent of informatie heeft die nuttig kan zijn voor het onderzoek willen de speurders dat graag weten.'*

Het parket verzwijgt bewust dat er al een verdachte in de cel zit. Zijn arrestatie dankt Rubens Mens (27) uit Mol volledig aan zichzelf. 'Mens was loslippig tegen minstens vijf mensen,' weet Eric. Mens leerde Youness kennen in het uitgaansmilieu en de jongens werden vrienden. 'Mens vertelde open en bloot dat hij zijn vriend had gewurgd. Aan zijn zus verklapte hij hoe hij twee slaappillen in een drankje had gemengd. Toen Youness in slaap viel op een matras in zijn appartement, heeft Mens hem gewurgd. Een weifelend familielid contacteerde een bevriend politieman, en zo kwam de bekentenis via een omweg bij ons terecht. Toen we Mens ondervroegen, ontkende hij alles. Hij deed zijn bekentenissen af als verzinsels. Hij was in die periode naar eigen zeggen depressief en verzon van alles om aandacht te krijgen. Een aantal vrienden en familieleden van Mens draaiden hun kar. We moesten dus op zoek naar bewijzen. Vandaar het opsporingsbericht. We wilden Youness vinden. Daarvoor moesten we zowel zijn omgeving als die van zijn vermoedelijke moordenaar in beeld brengen. In de lange tijd die verstreek tussen de verdwijning van Youness en de arrestatie van Mens was de leefwereld van onze verdachte volledig veranderd.

Mens had een nieuwe relatie, was aan het werk en werd vader. Mens was met zijn verzorgde uiterlijk, welgemanierde wijze van spreken en hoffelijke houding een innemende persoonlijkheid. Typisch zo iemand die snel sympathie opwekt. Hij was gezegend met familie en vrienden die hem onvoorwaardelijk steunden. Zijn omgeving hechtte totaal geen geloof aan de feiten waarvoor hij was aangehouden. Het ontbreken van een lijk betekende voor zijn achterban dat er geen sprake kon zijn van moord. Dat mantra is ons tientallen keren door de strot geduwd.'

Aanvankelijk waren er wel aanwijzingen. 'We deden een huiszoeking in de flat van Mens op de Turnhoutsebaan in Mol. Door de verklaring van de zus hadden we extra oog voor de matras. Die bleek gloednieuw, terwijl zijn oude matras nog nieuw was. We vermoeden dat Mens niet wilde slapen op een matras waarop hij gedood had. Youness ontving van zijn zeventigjarige ex-vriend maandelijks 4.000 euro. Na de verdwijning van Youness is er minstens 8.000 euro van zijn rekening gehaald, met zijn bankkaart. Waar vonden we die kaart? In het appartement van Mens. In dezelfde flat lagen de iPad en gsm van Youness. Met de smartphone stuurde Mens berichten naar de Marokkaanse familie van Youness om geld over te schrijven. Via online vertaalmachines deed hij op Facebook alsof Youness nog in leven was.'

Follow the money. Het spoor van het geld leidt vaak naar de kern van een misdaad. 'Na een afgewezen regularisatie probeerde Youness zijn verblijfsvergunning te bemachtigen via een homohuwelijk. Hij leerde Mens kennen in het uitgaansmilieu, en we vermoeden dat de heren het op een akkoordje gooiden. Van liefde was allicht geen sprake. Youness wilde zijn papieren, Mens was uit op geld. Op den duur kon Mens niet meer onder de huwelijksovereenkomst uit. Hij trekt zich terug, maar beseft tegelijk dat door zijn breuk met Youness de financiële stroom stopt. Volgens ons besliste hij daarom om Youness uit de weg te ruimen.'

Maar Mens bekent niets. 'We doken dieper in het milieu waarin deze jongens zich begaven en vonden dat ze er vele internationale contacten op nahielden. Youness had kennissen van Dubai tot Myanmar. Het onderzoek bracht mij van Casablanca tot Manchester.